

šuje: »Vprašanje je sedaj, kako se bodo upirale sistematični kolonizaciji po italijanskih družinah iz Karnije in drugih predelov severne Italije, ki se izvaja v zadnjem času v velikem obsegu.«

Prav malo ugodnejše so ugotovitve za Goriško pokrajino. A tudi tu: »Z edino izjemo Gorice ne izkazuje nobena občina v povojnih letih znatnega napredovanja. Pač pa opažamo pri velikem številu občin v povojnih letih stalno nazadovanje« (str. 21). Tu se je demografska nasičenost opažala že pred vojno. Ali je upravičena? Čermelj sklepa: »Goriška pokrajina je obsojena na stagnacijo prebivalstva in je izpostavljena počasnemu, toda sistematičnemu preobrazovanju njegove strukture v narodnem pogledu« (str. 24).

V Puljski pokrajini je plodovitost večja kakor drugod. Najizrazitejše večanje prebivalstva pa izkazuje Reška pokrajina. Zaradi pomanjkanja uradnih podatkov so Slovenci Videmske pokrajine manj obširno obdelani; nazadovanje je tudi tu precej občutno. Kratko, a pregledno je opisana Zadrška pokrajina.

Pisec se zaveda, da tudi z njegovo razpravo statistično gradivo o Slovanih v Italiji še ni izčrpano. Problem se mu zdi tako obsežen in važen, da bi mu morali posvečati več pažnje in skrbi: »Veliko dela še čaka tu spretne roke in bistre glave« (str. 43). Mislím, da bi se za to snov težko dobila med Slovenci spretnejša roka in bistrejša glava od Čermeljeve. Zato mu ne kaže nič drugega kakor — nadaljevati. P—n

Prvi znani Prešerni. Najraneje so izpričani Prešerni v prvi polovici petnajstega stoletja, in sicer na Gorenjskem.

Prešeren, čigar krstno ime ni znano, je bil namreč posestnik hiše v Radovljici, katero so celjski grofje po njegovi smrti dali okoli 1441 v fevd Simonu iz Radovljice, svojemu kuhinjskemu mojstru.

Za radovljiškimi Prešernom so izpričani nositelji tega imena v drugi polovici istega petnajstega stoletja med meščani mesta Kranja, v šestnajstem stoletju med kmeti v Vrbi, malo pozneje v Hrašah in po mnogih drugih krajih.

Na gradivo za to dopolnilo k članku »Prešerni od konca 15. do srede 19. stoletja« v šestem letniku »Časopisa za slovenski jezik, književnost in zgodovino« sta me opozorila skoraj istočasno dva prijazna gospoda: Josip Mravljak iz Vuzenice, ki je našel vest o prvem radovljiškem Prešernu v fevdnih knjigah Celjanov v graškem deželnem arhivu, in kolega dr. Milko Kos, ki jo je zasledil v slični zvezi v državnem arhivu na Dunaju. Fr. Kidrič

Čemu pojasnilo? Uredništvo Založbe Modre ptice je objavilo v deseti številki svoje revije, letnik 1937/38 uredniku Ljubljanskega zvona pojasnilo na članek »Odgovor o ocenah in založnikih«, objavljen v 7/8 številki Lj. zvona. V tem pojasnilu želi uredništvo Modre ptice zopet nekakšnega pojasnila. Predvsem ugotavlja, da so se pri Modri ptici zelo začudili, zakaj navajam Modro ptico na prvem mestu med založbami, katere navajam. Zelo preprosto in razumljivo. Ker je Modra ptica med navedenimi novimi založbami prva in najstarejša. S tem, da je uredništvo Modre ptice naslovlilo odgovor osebno name, je tudi dobo, ki me kot urednika Lj. zvona glede izročanja knjig v oceno zanima, čisto pravilno omejilo. Razumljivo je, da nisem odgovoren za število ocen pod prejšnjimi uredniki. Če je uredništvo Modre ptice zapisalo »Resnici na ljubo moramo povedati, da je Modra ptica pošiljala Ljubljanskemu zvonu vse svoje knjige v oceno prav do sredine leta 1936«, moram pripomniti resnici na ljubo, da to ni resnica. Lj. zvon je pod mojim uredništvom prejel od Založbe Modre ptice, kakor je bilo objavljeno, v letu 1935. dve knjigi: Strachey Litton »Kraljica Viktorija« in